

tiv myndighed at opnå en efterfølgende prøvelse af ekspropriationsbeslutningen. Klagemyndigheden kan give klagen opsættende virkning.

Siden vejbestyrelseslovens tilblivelse i 1957 har det, bl. a. i udvalgsarbejde indenfor ministeriet for offentlige arbejders område, været overvejet i højere grad at give de berørte grundejere mulighed for at varetage deres interesser, før beslutningen om ekspropriation træffes.

I udkast til lov om private fællesveje og til lov om grundejerbidrag til offentlige veje, indeholdt i betænkning afgivet af ministeriet for offentlige arbejders vejlovsudvalg i 1964, findes således udførlige regler om den procedure, der skal følges af vejmyndighederne med hensyn til dispositioner, der berører grundejerne.

Det er her i en række tilfælde foreskrevet, at grundejere skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med foreliggende planer og til at udtale sig om disse, før planerne endeligt vedtages eller godkendes. Forslag til lov om private fællesveje, der bygger på udvalgets udkast, er fremsat i indeværende folketingsssamling og forslag til lov om grundejerbidrag — ligeledes på grundlag af udvalgets udkast — er fremsat samtidig med nærværende lovforslag.

Tilsvarende principper ligger til grund for en række af bestemmelserne i lov nr. 186 af 4. juni 1964 om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom, som gælder ved ekspropriationer for staten og koncessionerede selskaber. Denne lov er udarbejdet på grundlag af udkast afgivet af ministeriet for offentlige arbejders kommission af 1956 vedrørende ekspropriationslovgivningen m. v. (1. betænkning vedrørende gennemgang af ekspropriationslovgivningen nr. 330/1963).

I 2. betænkning afgivet af samme kommission i 1971 (nr. 595/1971) har tilsvarende overvejelser fundet sted.

På denne baggrund har man fundet det naturligt og ønskeligt i forbindelse med de øvrige ændringer i lov om offentlige veje også at ændre de nugældende bestemmelser i vejbestyrelsesloven om ekspropriationsproceduren og fastsætte mere udførlige regler, der med hensyn til sikring af grundejernes interesser bygger på de principper, der har fundet udtryk i forslagene til privatvejslov og vejbidragslov, og som i størst mulige omfang svarer til de bestemmelser, der gælder for statens ekspropriationer.

Samtidig har man, for ikke unødigt at sinke gennemførelsen af nødvendige foranstaltninger, søgt at gøre proceduren så enkel som mulig.

Den væsentligste ændring i forhold til den nuværende ordning er, at det foreslås, at grundejerne får adgang til at gøre sig bekendt med vejbestyrelsens

planer og det påtænkte ekspropriationsindgreb og at fremkomme med deres bemærkninger og eventuelle ændringsforslag hertil, før beslutningen om ekspropriation træffes imod som nu, hvor grundejerne først efter at ekspropriationsbeslutningen er truffet gøres bekendt med denne ved den efterfølgende åstedsforretning.

Efter den foreslåede ændrede procedure for ekspropriationsforretninger inden for vejområdet vil det som hidtil efter vejbestyrelsesloven være den kommunale myndighed selv, der beslutter, hvorvidt og hvorledes et projekt skal gennemføres og ligeledes foretager det konkrete ekspropriationsindgreb. Der sker således ikke ved den ændrede procedure nogen indskrænkning i de kommunale organers hidtidige kompetence. Den kommunale myndighed vil også som hidtil under eller efter åstedsforretningen kunne søge opnået forlig med grundejerne om erstatningens størrelse m. v.

I forhold til statsekspropriationsloven er der fortsat den principielle forskel, at der ved statsekspropriationer er foreskrevet en forudgående prøvelse af projektet og ekspropriationsindgrebet af et særligt forvaltningsorgan (ekspropriationskommission), som er uafhængig af den myndighed, der ønsker ekspropriationen gennemført. Denne kommission foretager under en besigtigelsesforretning en almindelig prøvelse af projektet og træffer på grundlag af det herunder fremkomne beslutning om, hvorledes projektet skal gennemføres. Ekspropriationskommissionens beslutning kan — i modsætning til de kommunale myndigheders ekspropriationsbeslutninger — ikke indbringes for højere administrativ myndighed. Såfremt anlægsmyndigheden ønsker det af ekspropriationskommissionen godkendte projekt fremmet, gives der af ministeren for offentlige arbejder ekspropriationskommissionen bemyndigelse til at afholde ekspropriationsforretning, hvorunder det konkrete ekspropriationsindgreb foretages, og forslag til erstatningens fastsættelse fremsættes.

Som foran nævnt har kommissionen af 1956 vedrørende ekspropriationslovgivningen i 1971 afgivet sin 2. betænkning vedrørende gennemgang af ekspropriationslovgivningen. Betænkningen omhandler kommunale ekspropriationer, herunder spørgsmålet om sikring af ekspropriaters og andre interessegruppers adgang til at få kendskab til truffe og påtænkte ekspropriationsbeslutninger og spørgsmålet om et særligt forvaltningsorgan bør medvirke ved ekspropriationsbeslutningens tilblivelse.

Kommissionens betænkning og det deri indeholdte udkast til forslag til lov om fremgangsmåden ved kommunale ekspropriationer er fremsendt til interesserede myndigheder m. v. til udtalelse.